

нито мойтъ влатокосъ Георги не ме удържаха въ чорбаджийството; и вий нѣма да ме удържите въ вѣйводството. Хайдущкийтъ животъ е като ракия: който веднѣжъ я куса, него го тѣгли да пие и да пие, докѣтъ не се упие. Назначавайте за вѣйводи такива хора като Хаджи Димитра и Данка, и народа може би ще обикне юначеството, така както той сега захваща да обича казачеството; иначе той нѣма да прѣстане да хайдутува и да живѣе въ война съ людѣтъ и съ Бога, подъ страхътъ на смъртъта и на бѣсилкитѣ.

Така говореше вѣйводата Хитю-Оглу, като поручаваше на монахинята младий Данка.

Мария отъ дѣтинство бѣше не земна мома, а избранна дѣвица на Бѣлгария. Ней никога не минуваше прѣзъ умътъ да се привѣрже къмъ възлюбленъ; тя си остана чиста бѣлгарска дѣва, еднакво расположена и къмъ Хаджи Димитра и къмъ Данка, стига само тѣ да служатъ на свсбодата и на отечеството, и да се сражаватъ за неговото избавление.

Слѣдъ встѣпванието си въ горитѣ и яроветѣ кервана често срѣщаше Бѣлгари, млади и стари; тѣ вървяха по-единъ и по-двама, изъ ония пѣтечки, по които се катерятъ козитѣ, и се промъкваха скришомъ за да се срѣщатъ съ людѣтъ по-рѣдко. Нѣкои отъ тѣхъ се срѣщаха лице съ лице съ кервана и се поздравляваха съ калугеритѣ като добри приятели; нѣкои мимоходомъ нѣщо говоряха на калугеритѣ и изслушваха тѣхний отговоръ; на рамената си тѣ носяха пушки, а въ пояситѣ имъ стѣрчяха ятагани. Не сж ли подушили тѣ въ нѣкоя пустиня берлогата на нѣкоя стара мечка или изостаналиятъ самъ отъ стадото глиганъ? Не искатъ ли тѣ да придебятъ рогатийтъ еленъ или стадото кошута, или да залогатъ сивитѣ вълци на пляката? Ловджитѣ бързатъ и напиратъ отъ къмъ всички страни: тѣ сж цѣла тѣлна. Данко запитва калугеритѣ, калугеритѣ се подсмиватъ.

— Охъ, това не сж ловджии за нѣкоя стара мечка или за рогати елени! На тия звѣрове въ Балкана е сжщо